

Magamról többet

(Két kiló hetven deka)

*Nem tudtam, hogy van benne a szerelemből is.
A vaksága, az oktalanság.
Ahogy hevülni tud.
A rumliban vasalt pelenkavásznak,
Hímzett huzatok, vadvirágos plédek.
Minden illatos és kaotikus,
Az érző embert várja.
Az érzés folyékony,
Simává feszül, mint a táblaüveg.
Negyvenhárom évig rettegetem,
Hogy nincs a lelkemben
Efféle halmazállapot.
A kórházi folyosón
Szent Péter kulcsa csörgött,
Remegett az állam.
Apám halálakor engedtem
El magam utoljára így.
De csak a kezelhetetlen
Pillanat volt idegen,
A rettegvő remélt érzés szinte régi.
Otthonossága önzőn
És kizárólagosan természetes.
A sors töménységétől
Kamaszosan húzódoztam,
Mintha lúgos lenne
Vagy émellyítően édes.
Nem illett a helyzethez:
Zavarban voltam.
Az isteni kegyelemre
Úgy reagálni, mint egy bókra?
Hogy másból vagyok,
Le sem játszódtam.
Sosem voltam annyira fáradt,
Ahogy a gyerekágyat szereltük,
De ébren tartott az erre emlékezni fogok
Törhetetlen odaadása.*

*Az apaság mindenestül vagyok,
Nem csak a viszonyom egy
Két kiló hetven dekával
Született kislányhoz.*

(Hogy ilyen szép legyen)

*Milyen gyanakvó a természet.
Retteg tőlünk, alábecsül.
Hormonok mélyszántását rendeli
A lélek ép, épp barázdált redőin.
Azt hiszi, szükségünk van rá,
Hogy ilyen szép legyen.
Nem túrnénk gyötrelmeit,
Botorkálnánk ágyához éjjel.
Az ösztönök mosolyát az arcra
Isten rajzolja egyetlen árkussal,
És a valóditól
Csak indulataiban különbözik.
Kell ez a sok illat?
Mire fel, hogy az apró állat,
Ki magáról sem tud,
Kinek még semmit sem
Jelent az emberi tudat
Bizonyítéka, a halál,
Önvédelemből alakoskodjon?
Ösztönök táncoltatják,
Akárha áttetsző élethuzalok
Cibálnák végtagjait.
A létezés bábja,
Azt sem tudja, kik vagyunk,
Hiányunk sem rettentí még.
Némi vér és hús,
Evés, alvás, zaklatott fájások üteme.
Hogy is dőlhetnénk be
Ennek a test-színháznak?
Miért is érezné azt
Két józan, összecsiszolódot ember,
Hogy egy harmadik előtt nem élt.*

(Klasszikusan elfeledett emlék)

Új módon szeretni?
Ismeretlen nyelv
Vékonyra koptatott szavakból.
Mintha lehetne
Nem szájon át enni.
Újratanult fegyelemmel
Révedni a kora hajnali udvart,
A nyári álomba fagyott fákat.
A cumisüveg-melegítő
Esendő duruzsolása.
Nyöszörgés, nyekergés, motozás,
A háló idegen hang-testei.
Félálomban felszáradó éjjelek.
Eddig is ezek az
Emberek voltak a szomszédaim?
Fukarul otthonom lett a város.
A jövő a gyökereim eresztékein
Élősködik:
Az élet önpusztító fagyöngye.
A délutáni sétán eltévesztettem a Dunát.
Pedig a Dunát nem lehet eltéveszteni.
És különben sem jártam
Évek óta a Tiszánál.
Milyen teli tárnák nyílnak még fel?
Anyám első szavai hozzám.
Én mit mondtam a lányomnak először?
Csak néhány napja történt,
Hogy lehet mégis ilyen
Klasszikusan elfeledett emlék?

(Elénekelhessem a Bóbitát)

Elég lesz ennyi lét-lenyomat?
Ösztönösen is bizonyítéknak
Szánt fotográfiák,
Éles órangyal-videók.
Meg tudunk majd neki
Mutatni valamit magáról?
Semmi sem teljesen ugyanaz.
A jelek torzítanak,
Minden csak hasonlít.
Felszínes szemlélőnek elég.
A gyermek szőke és vörös,

Mint az anyja vagy
Én voltam hajdanán.
Végül is: nekem sem fáj,
Hogy az eredetemhez nincs közöm.
Dísz-életét nekünk éli,
Valaki más az emlékeink,
A kuporogó jelenünk.
Meg tudok őrizni valamit
A borzongásból?
Nem maradhatnék hozzád
Ilyen közel, Uram?
Mint amikor először
Meztelen hónaljamba túrta a fejét.
Nem hittem, hogy ilyen
Tudatos leszek, lekövethető,
Radarozható a boldogság
Minden alacsony íve.
Elcsuklott a hangom.
Hány éve várok rá,
Hogy elénekelhessem valakinek
A Bóbitát, aki fontosabb, mint én.
Talán túl sok a fénykép.
Még a végén megérti majd,
Lebukunk, rájön,
Hogy az egész rólunk szólt.

(Kántálás és törődés)

Csontra fogyott szavak,
Sehol a jelentés teste és vére.
Nincs mit cselekedni az emlékezetére,
Mégis olyan ember lesz,
Amilyené most válik.
Az élet máskor nem
Tarthat így ellent magának.
A blank lélekről
Semmi benyomás:
Még túl közel van hozzá Isten.
Mindegy, mit mondok,
Mégis ezen szavak sátrában
Köttetik az első sors-eskü.
Gug-gol-va-rin-ga-doz-a-mál-na-tő.
Me-leg-kar-ján-bugy-gyos-zsí-ros.
Ifjúságom legtöbbször énekelt verse
Új életében

Kislányom görcseinek hordaléka.
A ritmus ősi vigasza,
A simogatással egyidős drog.
Verslábnyi fájdalomcsillapító.
Beszéd-tett,
Kántálás és törődés.
Nem tudtam, hogy meg
Kell tanulnom egy testet:
A nyak friss-pergamen redőit,
A fehér homokká
Száradt tejiszap hullám-rejteket.
Mi lesz majd e nélkül az illat nélkül.
Minél alaposabban töröljük
Le a palatáblát,
Annál sűrűbb krétacsíkok
Hálózják be aztán.

(Ahogy a férfi magába szeret)

Minden képnek van előzménye.
A költészet selyempapírján
Állandóan átüt az elődök indulattal
Kalapált betűinek domborulata.
Mintha a téren mindig
Halottak árnyékait látnád.
Weöres Sanyi bácsi zömök
Szó-sziluetdje a homokozó
Átforródott fedőlapján.
Feszül fel a nyelv,
A szívárvány fárad.
Talán csak kifogytak
Belőlem a sorok.
Anyámnak háromévesen felmondtam
Egy Zelk Zoltán-kötetet,
Csak rendre rosszkor lapoztam.
Azóta folyton feledek?
Öt hete tapogatózom,
De az apaságnak,
Ahogy a férfi magába szeret,
Nem lelem betűsebeit.
Emléktelen, biankó táj,
Olyan, mint a gyermek.
Mindenem fáj, délutánra
Ég a szemem a virrasztástól.
A gecsemáni kertben azóta is

*Tanítványok várják a hajnalt.
Ahogy a kakas megszólal,
Kitámolyognak,
Szemükben a tápszeres-doboz
Égkék pompája.
A napfelkeltéig még órák.*

(Maradjon meg benne a tej)

*Míg saját magadat ringatod
A tévhiték és mániák,
Rögeszmék és akarások
Sután felkötözött függőágyában,
Nem tudod meghatározni magad.
És valószínűleg utána
Sincsenek még közelítően
Pontos eredményeid sem.
De mivel a leckét
Soha senki nem ellenőrzi,
Magadnak kell elhinned,
Hogy ez lenne az ismeretlen feloldása.
Időtlen régen nem jutott
Eszembe, ahogy apám
Elzavarta mellőlem azt a kuvaszt.
De most az éjjeli rettegés-rohamban,
Hogy a kislányunk kiszárad,
Én is üvöltve szerettem volna
Rohanni valami láthatatlan ellen.
Át a futószárazott tanya-udvaron.
Csak maradjon meg benne a tej.
Aztán amikor csillapodott a pánik
Méltóság-emésztő testláza,
Utolért a paradicsomi szorongás,
Mennyi rémület-ablak
Reped még el keresztben.
Mennyi zokogás, könnyörgés,
Szorongás, aggály és rettegés
Készülődik még:
Szenvedés-gléda
Isten huzatos kamrájában,
Akár a patronok, befőttek,
A befőzött paradicsom likőrös-palackjai –
Állnak.
És mind arra várnak,
Legyen az életemnek értelme.*

(A tizennegyedik év)

A tizennegyedik év,
Pedig mennybéli tétre tettem,
Némán és tikkadtan kezdődött.
Az éjjel bekormozta magát,
Eldőlt minden magányos,
Mi úgy-ahogy állt még.
Isten kékre oldotta a Dunát,
És vénasszony énje,
Centrumos-nejlonjából
Elővette égbolt-makraméját.
Éppen fürdettünk,
Amikor megindult a gála.
Patronok parádés pillanatai,
Mennyiszer ültettem új életet őszre,
És augusztus huszadikán
Már mindig abban a városban
Vártam, hogy teremjen,
Ahol remélt jövőm
Pácolta ecetben magát.
A habos kiskád-tenger
Testmeleg ár-apálya.
Éppen a fürdetés alatt fordult át,
Hogy most már többet élek itt,
Mint a szülőfalumban,
És a gyermekem,
Ez a törvény,
Választott világom vidám rabja lesz.
Mögöttünk alig száz méterre
Dörgött az ünnep:
A tizennegyedik év harangja,
Amire olyan áhitattal vártam,
Félrevert, és
Nem igazodott a szívemhez.
Az ő gyanakvó szeme,
Görbe felsőajka,
Apró, íves talpai:
A kiskád-szirtek
Sófehér hegycsonkja.
Apa lettem,
Magamról, tőle teljesen függetlenül,
Többet nincs mit mondanom.